

VASILE ALECSANDRI

PASTELURI

▫ *Serile la Mircești* ▫

Perdelele-s lăsate și lămpile aprinse;

În sobă arde focul, tovarăș mângăios, Și cadrele-aurite, ce de păreți
sunt prinse, Sub palidă lumină, apar misterios.

Afară plouă, ninge! afară-i vijelie, Și crivățul aleargă pe câmpul
înnegrit;

Iar eu, retras în pace, aștept din cer să vie

O zână drăgălașă, cu glasul aurit.

Pe jilțu-mi, lângă masă, având condeiu-n mână, Când scriu o strofă
dulce pe care-o prind din zbor, Când ochiu-mi întâlnește ș-admiră o cadână
Ce-n cadrul ei se-ntinde alene pe covor.

Frumoasă, albă, jună, cu formele rotunde, Cu pulpa mărmurie, cu
sânul, dulce val, Ea pare zea Venus când a ieșit din unde

Ca să arate lumii frumosul ideal.

Alături apare un câmp de aspră luptă, Pătat cu sânge negru acoperit cu
morți.

Un june-n floarea vieții strângând o spadă ruptă

Țintește ochii veștezi pe-a vecinicii porți.

Apoi a mea privire prin casă rătăcindă

Cu jale se oprește pe un oraș tăcut, Veneția, regină, ce-n mare se
oglindă

Făr-a videa pe frunte-i splendoarea din trecut.

O lacrimă... dar iată plutind pe-a mării spume
O sprintenă corvetă, un răpede-alcyon;
Și iată colo-n ceruri pribejile din lume, Coccoarele în șiruri zburând
spre orizon.

O! farmec, dulce farmec a vieții călătoare, Profundă nostalgie de lin,
albastru cer!

Dor gingaș de lumină, amor de dulce soare, Voi mă răpiți când vine în
țară asprul ger!...

Afară ninge, ninge, și apriga furtună

Prin neagra-ntunecime răspânde reci fiori, Iar eu visez de plaiuri pe
care alba lună

Revarsă-un val de aur ce curge pintre flori.

Văd insule frumoase și mări necunoscute, Și splendide orașe, și lacuri
de smarald, Și cete de sălbatici prin codri deși perdute, Și zâne ce se scaldă
în faptul zilei, cald.

Prin fumul țigaretei ce zboară în spirale

Văd eroi prinși la luptă pe câmpul de onor, Și-n tainice saraiuri minuni
orientale

Ce-n suflete deșteaptă dulci visuri de amor.

Apoi închipuirea își strânge-a sa aripă;

Tablourile toate se șterg, dispar încet, Și mii de suvenire
mă-ncongiuură-ntr-o clipă

În fața unui tainic și drăgălaș portret.

Atunci inima-mi zboară la raiul vieții mele, La timpul mult ferice în
care-am suferit, Și-atunci păduri și lacuri, și mări, și flori, și stele

Intoană pentru mine un imn nemărginit.

Așa-n singurătate, pe când afară ninge, Gândirea mea se primblă pe
mândri curcubeii, Pân' ce se stinge focul și lampa-n glob se stinge, Și saltă
cățelușu-mi de pe genunchii mei.

Mircești, 1867

▫ **Sfârșit de toamnă** ▫

Oaspeții caselor noastre, cocostârci și rândunele, Părăsit-au a lor
cuiburi și-au fugit de zile rele;

Cârdurile de cocoare, înșirându-se-n lung zbor, Pribegit-au urmărite
de al nostru jalnic dor.

Vesela verde câmpie acu-i tristă, vejtejită, Lunca, bătută de brumă,
acum pare ruginită;

Frunzele-i cad, zbor în aer, și de crengi se dezlipesc, Ca frumoasele iluzii dintr-un suflet omenesc.

Din tusp patru părți a lumii se ridică-nalt pe ceruri, Ca balauri din poveste, nourii negri, plini de geruri.

Soarele iubit s-ascunde, iar pe sub grozavii nori

Trece-un cârd de corbi iernatici prin văzduh croncănitori.

Ziua scade; iarna vine, vine pe crivăț călare!

Vântul șuieră prin hornuri, răspândind înfiorare.

Boii rag, caii rânchează, câinii latră la un loc, Omul, trist, cade pe gânduri și s-apropie de foc.

Mircești, 1867

▫ **Iarna** ▫

Din văzduh cumplita iarnă cerne norii de zăpadă, Lungi troiene călătoare adunate-n cer grămadă;

Fulgii zbor, plutesc în aer ca un roi de fluturi albi, Răspândind fiori de gheață pe ai țării umeri dalbi.

Ziua ninge, noaptea ninge, dimineața ninge iară!

Cu o zale argintie se îmbracă mândra țară;

Soarele rotund și palid se prevede printre nori

Ca un vis de tinerețe printre anii trecători.

Tot e alb pe câmp, pe dealuri, împrejur, în depărtare, Ca fantasme albe plopii înșirați se pierd în zare, Și pe-ntinderea pustie, fără urme, fără drum, Se văd satele perdute sub clăbuci albi de fum

Dar ninsoarea încetează, norii fug, doritul soare

Strălucește și dismiardă oceanul de ninsoare.

Iată-o sanie ușoară care trece peste văi.

În văzduh voios răsună clinchete de zurgălăi.

▫ **Gerul** ▫

Gerul aspru și sălbatic strânge-n brațe-i cu jelire

Neagra luncă de pe vale care zace-n amortire;

El ca pe-o mireasă moartă o-ncunună despre zori

C-un vâl alb de promoroacă și cu țurțuri lucitori.

Gerul vine de la munte, la fereastră se oprește

Și, privind la focul vesel care-n sobe strălucește, El depune flori de iarnă pe cristalul înghețat, Crini și roze de zăpadă ce cu drag le-a sărutat.

Gerul face cu-o suflare pod de gheață între maluri, Pune streșinilor casei o ghirlandă de cristaluri, Iar pe fețe de copile înflorește trandafiri, Să ne-aducă viu aminte de-ale verii înfloriri.

Gerul dă aripi de vultur cailor în spumegare
Ce se-ntrec pe câmpul luciu, scoțând aburi lungi pe nare.
O! tu, gerule năprasnic, vin', îndeamnă calul meu
Să mă poarte ca săgeata unde el știe, și eu!

▫ **Viscolul** ▫

Crivățul din meazănoapte vâjâie prin vijelie, Spulberând zăpada-n ceruri de pe deal, de pe câmpie.

Valuri albe trec în zare, se așază-n lung troian, Ca nisipurile dese din pustiul african.

Viscolul frământă lumea!... Lupii suri ies după pradă, Alergând, urlând în urmă-i prin potopul de zăpadă.

Turmele tremură; corbii zbor vârtej, răpiți de vânt, Și răchițele se-ndoaie lovindu-se de pământ.

Zberăt, raget, țipet, vaiet, mii de glasuri spăimântate
Se ridică de prin codri, de pe dealuri, de prin sate.
Și-n departe se aude un nechez răsunător...
Noaptea cade, lupii urlă... Vai de cal și călător!
Fericit acel ce noaptea rătăcit în viscolire
Stă, aude-n câmp lătrare și zărește cu uimire
O căsuță drăgălașă cu ferestrele lucind
Unde dulcea ospeție îl întâmpină zâmbind!

▫ **Sania** ▫

Zi cu soare, ger cu stele!... Hai, iubită, la primblare.
Caii mușcă-a lor zăbale, surugiul e călare;
Săniuța, cuib de iarnă, e cam strimță pentru doi...
Tu zâmbești?... Zâmbirea-ți zice că e bună pentru noi.
Caii scutură prin aer sunătoarele lor salbe, Răpind sania ușoară care lasă urme albe.

Surugiul chiuiește; caii zboară ca doi zmei
Prin o pulbere de raze, prin un nour de scânteii.
Pe câmpia înălbită, netedă, strălucitoare

Se văd insule de codri, s-aud câni la vânătoare, Iar în lunca pudruită cu
mănunt mărgăritar

Saltă-o veveriță mică pe o creangă de stejar.

Acum trecem prin poiene, acum trecem prin zăvoaie;

Crengile-aninate-n cale ning steluțe și se-ndoaie.

Iată-o gingașă mlădiță cu șirag de măștișori...

Tu o rupi?... Ea te stropește cu fulgi albi răcoritori.

▫ **Mezul iernei** ▫

În păduri trosnesc stejarii! E un ger amar, cumplit!

Stelele par înghețate, cerul pare oțelit, Iar zăpada cristalină pe câmpii
strălucitoare

Pare-un lan de diamanturi ce scârțâie sub picioare.

Fumuri albe se ridică în văzduhul scânteios

Ca înaltele coloane unui templu maiestuos, Și pe ele se așază bolta
cerului senină, Unde luna își aprinde farul tainic de lumină.

O! tablou măreț, fantastic!... Mii de stele argintii

În nemărginitul templu ard ca vecinice făclii.

Munții sunt a lui altare, codrii – organe sonoare

Unde crivățul pătrunde, scoțând note-ngrozitoare.

Totul e în neclintire, fără viață, fără glas;

Nici un zbor în atmosferă, pe zăpadă – nici un pas;

Dar ce văd?... în raza lunii o fantasmă se arată...

E un lup ce se alungă după prada-i spăimântată!

▫ **La gura sobei** ▫

Așezat la gura sobei noaptea pe când viscolește

Privesc focul, scump tovarăș, care vesel pâlپâiește.

Și prin flacăra albastră vreascurilor de aluni

Văd trecând în zbor fantastic a poveștilor minuni.

Iată-o pasere măiastră prinsă-n luptă c-un balaur;

Iată cerbi cu stele-n frunte care trec pe punți de aur;

Iată cai ce fug ca gândul; iată zmei înaripați

Care-ascund în mari palaturi mândre fete de-mpărați.

Iată pajuri năzdrăvane care vin din neagra lume, Aducând pe lumea
albă feți-frumoși cu falnic nume;

Iată-n lacul cel de lapte toate zânele din rai...
Nu departe stă Pepelea, tupilat în flori de mai.
Dar pe mine ce m-atrage, dar pe mine ce mă-ncântă
E Ileana Cosânzeana!... în cosiță floarea-i cântă.
Până-n ziuă stau pe gânduri și la ea privesc uimit, Că-mi aduce viu
aminte de-o minune ce-am iubit!

▫ **Bradul** ▫

Sus pe culme bradul verde
Sub zăpada albicioasă
Pintre negură se perde
Ca o fantasmă geroasă, Și privește cu-ntristare
Cum se primblă prin răstoace
Iarna pe un urs călare, Iarna cu șapte cojoace.
El se scutură și zice:
„În zădar, tu, vrăjitoare, Aduci viforul pe-aice, Aduci zile fără soare.
În zădar îngheți pământul, Ucizi florile și stupii
Și trimiți moartea cu vântul
Și trimiți foamea cu lupii.
În zădar a ta suflare
Apa-n râuri o încheagă, Șterge urma pe cărare
Și de mine țurțuri leagă.
În zădar aduci cu tine
Corbul negru și prădalnic, Și din codrii cu jivine
Faci să iasă urlet jalnic.
În zădar, urgie crudă, Lungești noaptea-ntunecoasă
Și, râzând de-a lumii trudă, Scurtezi ziua luminoasă.
În zădar îmi pui povară
De zăpadă și de gheață.
Fie iarnă, fie vară, Eu păstrez a mea verdeață!”

▫ **Sfârșitul iernei** ▫

S-a dus zăpada albă de pe întinsul țării, S-au dus zilele Babei și nopțile
vegherii [1].

Câmpia scoate aburi; pe umedul pământ
Se-ntind cărări uscate de-al primăverii vânt.

Lumina e mai caldă și-n inimă pătrunde;
Prin râpi adânci zăpada de soare se ascunde.

Pâraiele umflate curg iute șopotind, Și mugurii pe creangă se văd
îmbobocind.

O, Doamne! iată-un flutur ce prin văzduh se perde!

În câmpul veșted iată un fir de iarbă verde

Pe care-ncet se urcă un galbin gândăcel, Și sub a lui povară îl
pleacă-ncetinel.

Un fir de iarbă verde, o rază-ncălzitoare, Un gândăcel, un flutur, un
clopoțel în floare, După o iarnă lungă și-un dor nemărginit, Aprind un soare
dulce în sufletul uimit!

▫ ***Oaspeții primăverii*** ▫

În fund, pe cer albastru, în zarea depărtată, La răsărit, sub soare, un
negru punct s-arată!

E cocostârcul tainic în lume călător, Al primăverii dulce iubit
prevestitor.

El vine, se înalță, în cercuri line zboară

Și, rapide ca gândul, la cuibu-i se coboară;

Iar copilașii veseli, cu peptul dezgolit, Aleargă, sar în cale-i și-i zic:
„Bine-ai sosit!”

În aer ciocârlia, pe casă rândunele, Pe crengile pădurii un roi de
păsărele

Cu-o lungă ciripire la soare se-ncălzesc

Și pe deasupra bălții nagâții se-nvârtesc.

Ah! iată primăvara cu sânu-i de verdeață!

În lume-i veselie, amor, sperare, viață, Și cerul și pământul
preschimbă sărutări

Prin raze aurite și vesele cântări!

▫ ***Cucoarele*** ▫

Din cea zare luminoasă vine-un lung șir de cucoare

Aducând pe-aripi întinse calde raze de la soare;

Iată-le deasupra noastră, iată-le colo sub nor, În văzduh călăuzite
de-un pilot, bătrân cocor.

Ele vin din fundul lumii, de prin clime înfocate, De la India Brahmină,
unde fearele-ncruntate, Pardoși, tigri, șerpi gigantici stau în jungli tupilați,
Pândind noaptea elefanții cu lungi trombe înarmați.

Fericite călătore! zburând iute pe sub ceruri, Au văzut în răpigiune ale Africei misteruri, Lacul Cead și munții Lunii, cu Pustiu-ngrozitor, Nilul Alb cărui se-nchină un cumplit negru popor.

Călătore scumpe mie!... Au lăsat în a lor cale

Asia cu-a sale râuri, Cașemirul cu-a sa vale, Au lăsat chiar Ceylanul, mândra insulă din rai, Și revin cu fericire pe al țării dulce plai!

▫ **Noaptea** ▫

Noaptea-i dulce-n primăvară, liniștită, răcoroasă, Ca-ntr-un suflet cu durere o gândire mângâioasă, Ici, colo, cerul dispare sub mari insule de nori, Scuturând din a lui poale lungi și repezi meteori.

Pe un deal în depărtare un foc tainic strălucește

Ca un ochi roș de balaur care-adoarme și clipește.

Sunt păstori în șezătoare sau vro ceată de voinici?

E vro tabără de care sau un rond de tricolici? [1]

Către munți prin întuneric un lung bucium se aude.

El aminte suvenirul celor timpuri negre, crude, Când din culme-n culme noaptea buciumele răsunau

Și la lupte sângeroase pe români îi deșteptau.

Acum însă viața-i lină; țara doarme-n nepăsare!

Când și când, un câine latră la o umbră ce-i apare, Și-ntr-o baltă mii de broaște în lung hor orăcăiesc, Holbând ochii cu țintire la luceafărul ceresc!

▫ **Dimineața** ▫

Zori de ziuă se revarsă peste vesela natură, Prevestind un soare dulce cu lumină și căldură, În curând și el apare pe-orizontul aurit, Sorbind roua dimineții de pe câmpul înverzit.

El se-nalță de trei suliți pe cereasca mândră scară

Și cu raze vii sărută june flori de primăvară, Dediței și viorele, brebenei și toporași

Ce răzbat prin frunzeuscate și s-arată drăgălași.

Muncitorii pe-a lor prispe dreg uneltele de muncă.

Păsărelele-și dreg glasul prin hucașul de sub luncă.

În grădini, în câmpi, pe dealuri, prin poiene și prin vii

Ard movili buruienoase, scoțând fumuri cenușii.

Caii zburdă prin ceairuri; turma zbiară la pășune;

Mieii sprinteni pe colnice fug grămadă-n repejune, Și o blândă copiliță,
torcând lâna din fuior, Paște bobociei de aur lâng-un limpede izvor.

▫ **Tunetul** ▫

Pe lanul lung și verde, cu grâul răsărit, O umbră călătoare
se-ntinde-ncet și trece, Precum un râu de munte când gheața s-a topit

Se varsă peste maluri, câmpiile să-nece.

E umbra unor nouri albi, ușori, mărunți

Ce lunecă sub soare, clădind un lanț de munți;

Ei vin în mezul zilei c-un surd și tainic sunet

Și, ca semnal de viață, aprind în cer un tunet.

Văzduhul bubuiește!... pământul desmorțit

Cu mii și mii de glasuri semnalului răspunde, Și de asprimea iernei
simțindu-se ferit, De-o nouă-ntinerire ferică se pătrunde.

La răsărit urare! urare la apus!

Un cârd de vulturi ageri, rotindu-se pe sus, Se-nalță ca s-asculte mult
vesela fanfară

Ce buciună prin nouri frumoasa primăvară.

▫ **Floriile** ▫

Iată zile-ncălzitoare

După aspre vijelii!

Vin Floriile cu soare

Și soarele cu Florii.

Primăvara-ncântătoare

Scoate iarba pe câmpii, Vin Floriile cu soare

Și soarele cu Florii.

Lumea-i toată-n sărbătoare, Ceru-i plin de ciocârlii.

Vin Floriile cu soare

Și soarele cu Florii.

Păcat, zău, de cine moare

Și ferică de cei vii!

Vin Floriile cu soare

Și soarele cu Florii.

Copiliță, nu vrei oare, Nu vrei cu mine să vii, Când Floriile-s cu soare

Și soarele cu Florii?

Să culegem la răcoare
Viorele albastrii?
Hai! Floriile-s cu soare
Și soarele cu Florii.
Eu ți-oi da de orice floare
Mii de sărutări și mii.
Hai! Floriile-s cu soare
Și soarele cu Florii.
Iar tu, dulce zâmbitoare, Te-i face că te mâinii...
Hai! Floriile-s cu soare
Și soarele cu Florii.

▫ **Paștele** ▫

De Paști în satul vesel căsuțele-nălbite
Lucesc sub a lor malduri de trestii aurite
Pe care cocostârcii, înfipti într-un picior, Dau gâtul peste aripi, tocând
din ciocul lor.
Un scrânciob mai la vale pe lângă el adună
Flăcăi și fete mândre ce râd cu voie bună;
Și-n sunet de vioare, de cobze și de nai
Se-ntoarce hora lină, călcând pe verde plai.
Bătrâni cu fețe stinse, români cu fețe dalbe, Românce cu ochi negri și
cu ștergare albe
Pe iarba răsărită fac praznic la un loc, Iar pe-mprejur copiii se prind la
luptă-n joc.
Și scrânciobul se-ntoarce, purtând în legănare
Părechi îmbrățișate cu dulce înfocare, Ochiri scânteietoare și gingașe
zâmbiri
Ce viu răspând în aer electrice luciri.

▫ **Plugurile** ▫

Noroc bun!... Pe câmpul neted ies românii cu-a lor pluguri!
Boi plăvani în câte șease trag, se opintesc în juguri!
Brațul gol apasă-n coarne; ferul taie brazde lungi
Ce se-nșiră-n bătătură ca lucioase, negre dungii.
Treptat câmpul se umbrește sub a brazdelor desime;

El răsună-n mare zgomot de voioasa argățime, Iar pe lanul ce în soare se zvântează fumegând, Cocosțârcii cu largi pasuri calcă rar și meditând.

Acum soarele-i l-ameazi; la pământ omul se-ntinde;

Cârd de fete și neveste de la sat aduc merinde;

Plugul zace-n lan pe coaste, iar un mândru flăcăoaș

Mână boii la izvoare și îi paște la imaș.

Sfântă muncă de la țară, izvor sacru de rodire, Tu legi omul cu pământul în o dulce înfrățire!...

Dar lumina amurgește, și plugarii cătră sat, Hăulind pe lângă juguri, se întorc de la arat.

▫ **Sămănătorii** ▫

Sămănătorii harnici, cu sacul subsuoară, Pășescu-n lungul brazdei pe fragedul pământ;

Pe culme, pe vâlcele se suie și coboară

Zvârlind în a lor cale semința după vânt.

„O mie!” zice unul menind cu veselie.

„Noroc și roadă bună!” adaoge un alt.

„Ca vrabia de toamnă rotund spicul să fie!

Ca trestia cea naltă să fie paiul nalt!

Din ziori și până-n noapte tot grâul să răsară;

În el să se ascundă porumbii osteniți, Și când flăcăi și fete vor secera la vară, În valuri mari de aur să-noate rătăciți!”

Sămănătorii veseli spre fund înaintează, De-a curmezișul brazdei boroanele pornesc, Și grapele spinoase de-aproape le urmează, Îngroapă-ncet semința și câmpul netezesc.

▫ **Rodica** ▫

Purtând cofiță cu apă rece

Pe ai săi umeri albi, rotunzori, Juna Rodică voioasă trece

Pe lângă junii sămănători.

Ei cu grăbire îi sar în cale, Zicând: „Rodică, floare de crin, În plin să-ți meargă vrerile tale, Precum tu, dragă, ne ieși cu plin! [1]

S-ajungi mireasă, s-ajungi crăiasă!

Calea să-ți fie numai cu flori, Și casa casă, și masa masă, Și sânul leagăn de pruncușori!”

Cu grâu de aur ei o presoară, Apoi cofița întreagă-o beu.

Copila râde și-n cale-i zboară, Scuturând grâul din părul său.

▫ **Lunca din Mircești** ▫

Bate vânt de primavară și pe muguri îi deschide;
Vântul bate, frunza crește, și voioasă lunca râde.
Sub verdeța dragalașă dispar crengile pe rând.
Și sub crengile umbroase mierla sare șuierând.
O! minune, farmec dulce! O! putere creatoare!
În oricare zi pe lume iese câte-o nouă floare, Și-un nou glas de armonie
completează imnul sfânt
Ce se-nalță cătră ceruri de pe veselul pământ.
Tot ce simte și viază, feară, pasere sau plântă
În căldura primaverii naște, saltă, zboară, cântă.
Omul își îndreaptă pasul cătră desul stejăriș, Unde umbra cu lumina se
alungă sub frunziș.
El se duce după visuri; inima lui crește plină
De o sacră melodie, melanholică, divină, De o tainică vibrație, de-un
avânt inspirător
Ce-i aduc în pept suspinuri și-n ochi lacrimi de amor.
Este timpul renvierii, este timpul rennoirei, Și-a sperărei zâmbitoare,
și-a plăcerii, și-a iubirii, Paserea-și gătește cuibul, floarea mândrele-i colori,
Câmpul via sa verdeață, lanul scumpele-i comori.
Sus, paingul pe un frasin, urzind pânza-i diafană, Cu-al său fir
de-argint subțire face-o punte-aeriană, Iar în leagăn de matasă gangurul
misterios
Cu privighetoarea dulce se îngână-armonios.
Jos pe la tulpini, la umbră, fluturii, flori zburătoare, Se-ndrăgesc în
părechere pe sân alb de lăcrimioare, Și, ca roi de petre scumpe, gândăceii
smăltuiți
Strălucesc, vie comoară, pe sub ierburi tăinuți.
O pătrunzătoare șoaptă umple lunca, se ridică.
Ascultați!... stejarul mare grăiește cu iarba mică, Vulturul cu ciocârlia,
soarele cu albul nor.
Fluturul cu plânta, râul cu limpidile izvor.
Și stejarul zice ierbeii: „Mult ești vie și gingașă!”
Fluturașul zice floriei: „Mult ești mie dragălașă!”
Vulturul uimit ascultă ciocârlia ciripind;

Râu, izvoare, nourî, raze se împreună iubind.

Luncă, luncă, dragă luncă! rai frumos al țării mele, Mândră-n soare,
dulce-n umbră, tainică la foc de stele!

Ca grădinile Armidei, ai un farmec răpitor, Și Siretul te închide cu-al
său braț dismierdător.

Umbra ta, răcoritoare, adormindă, parfumată, Stă aproape de lumină,
prin poiene tupilată.

Ca o nimfă pânditoare de sub arbori înfloriți, Ea la sânul ei atrage
călătorii fericiți.

Și-i încântă, și-i îmbată, și-i aduce la uitare

Prin o magică plăcere de parfum și de cântare, Căci în tine, luncă
dragă, tot ce are suflet, grai, Tot șoptește de iubire în frumoasa luna mai!

▫ **Malul Siretului** ▫

Aburii ușori ai nopții ca fantasma se ridică

Și, plutind deasupra luncii, printre ramuri se despică.

Râul luciu se-ncovoie sub copaci ca un balaur

Ce în raza dimineții mișcă solzii lui de aur.

Eu mă duc în faptul zilei, mă așez pe malu-i verde

Și privesc cum apa curge și la cotiri ea se perde, Cum se schimbă-n
vălurile pe prundișul lunecos, Cum adoarme la bulboace, săpând malul
năsipos.

Când o salcie pletoasă lin pe baltă se coboară, Când o mreană saltă-n
aer după-o viespe sprintioară, Când sălbaticile rațe se abat din zborul lor,
Bătând apa-ntunecată de un nour trecător.

Și gândirea mea furată se tot duce-ncet la vale

Cu cel râu care-n veci curge, fără a se opri din cale.

Lunca-n giuru-mi clocotește; o șopârlă de smarald

Cată țintă, lung la mine, părăsind nisipul cald.

▫ **Flori de nufăr** ▫

Prin trestia din baltă ce-n aer se mlădie

Răsună-n dimineață o tainică-armonie.

Sunt zâne ce se scaldă în fragedele ziori?

Nu-s zâne, dar copile, a zânelor surori.

Verginile în apă intrat-au cu sfială, Ş-acum se joacă vesel în dulcea-i răcoreală, Şoptind, privind în undă albastrul cer senin, Umplând cu flori de nufăr cămeşa de la sân.

O rază aurie prin stuhul des pătrunde
Şi gingaş luminează în cuibul ce le-ascunde
Comori de tinereţe, comori de fericiri, Încântătoare forme de albe năluciri.

Priviţi! cetatea verde se mişcă, se deschide.
O mândră copiliţă apare, iese, râde
Şi lunecă... Deodată, rotunzi şi albiori, Apar la foc de soare doi nuferi plutitori.

▫ **Concertul în luncă** ▫

În poiana tăinuită, unde zbor luciri de lună, Floarea oaspeţilor luncii cu grăbire se adună, Ca s-asculte-o cântăreaţă revenită-n primăvară

Din străinătatea neagră, unde-i viaţa mult amară.
Roi de flăcări uşurele, lucioli scânteitoare
Trec în aer, stau lipite, de luminărele-n floare [1]
Răspândind prin crengi, prin tufe o văpaie albăstrie
Ce măreşte-n mezul nopţii dalba luncii feerie.
Iată, vin pe rând, păreche, şi pătrund cole-n poiană
Bujorelul vioi, rumen, cu năltuţa odoleană, Frăţiori şi romăniţe care se aţin la drumuri, Clopoţei şi mazărele, îmbătate de parfumuri.
Iată frageda sulcină, stelişoare, blânde nalbe, Urmărind pe busuiocul iubitor de sânuri albe.

Dediţei şi garofiţe, pârguite-n foc de soare, Toporaşi ce se închină gingaşelor lăcrimioare.

Vine cimbrul de la câmpuri cu fetica de la vie, Nufărul din baltă vine întristat, fără soţie, Şi cât el apare galben, oacheşele viorele
Se retrag de el departe, râzând vesel între ele.

În poiană mai vin încă elegante floricele, Unele-n condurii doamnei şi-n rochiţi de rândunele, Altele purtând în frunte, înşirate pe o rază, Picături de rouă dulce care-n umbră scânteiază.

Ele merg, s-adună-n grupe, se feresc de buruiene
Şi privesc sosind prin aer zburători cu mândre pene, Dumbrăvenci, ganguri de aur ce au cuiburi de matasă, Ciocârlii, oaspeţi de soare, rândunele, -oaspeţi de casă.

Mierle vii șuierătoare, cucul plin de îngâmfare, Gaița ce imitează orice sunete bizare, Stigleți, presuri, macalendri ce prin tufe se alungă

Și duioase turturele cu dor lung, cu jale lungă.

Iată, vin și gândăceii în hlamide smălțuite;

Iată grieri, iată fluturi cu-aripioare pudruite, Și culbeci care fac coarne purtându-și casa-n-spinare...

La ivirea lor poiana clocotește-n hohot mare.

Iată-n urmă și albine aducând în gură miere...

Zburătorii gustă-n grabă dulcele rod cu plăcere, Apoi sorb limpidea rouă din a florilor potire, Șoptind florilor în taină blânde șoapte de iubire.

Dar, tăcere!... Sus pe-un frasin un lin freamăt se aude!...

Toți rămân în așteptare. Cântăreața-ncet prelude.

Vântul tace, frunza deasă stă în aer neclintită...

Sub o pânză de lumină lunca pare adormită.

În a nopții liniștire o divină melodie

Ca suflarea unui geniu pintre frunze-alin adie, Și tot crește mai sonoră, mai plăcută, mai frumoasă, Pân' ce umple-ntreaga luncă de-o vibrare-armonioasă.

Gânditoare și tăcută luna-n cale-i se oprește, Sufletul cu voluptate în estaz adânc plutește, Și se pare că s-aude prin a raiului cântare

Pe-ale îngerilor harpe lunecând mărgăritare.

E privighetoarea dulce care spune cu uimire

Tainele inimii sale, visul ei de fericire...

Lumea-ntreagă stă pătrunsă de-al ei cântic fără nume...

Macul singur, roș la față, doarme, dus pe ceea lume!

▣ **Vânătorul** ▣

Vânătorul pleacă grabnic la a ziorilor ivire, Și pe soare, falnic oaspe, îl salută cu iubire.

Lumea veselă tresare, mii de glasuri sunătoare

Celebrează însoțirea naturei cu mândrul soare.

Valuri limpide de aer, ca o mare nevăzută, Trec alin pe fața lumii și din treacăt o sărută.

Pe câmpia rourată pasul lasă urmă verde, Ce-n curând sub raza caldă se usucă și se perde.

Vânătorul soarbe-n cale-i răcoreala dimineții, Admirând jocul luminei pe splendoarele verdeții, Admirând în umbra caldă florile de prin poiene, Și pâraie cristaline, și vultani cu mândre pene.

Pe colnic, în zarea luncii, un plop mare se ridică, Cu-a lui frunză argintie făcând umbră pe vâlcică.

Vânătorul la tulpină-i cade-n visuri iubitoare...

Două veveriți pe-o creangă râd de arma-i lucitoare.

▫ **Puntea** ▫

Șoapta nopții se aude suspinând încetișor;

Arborii prin întuneric dau un freamăt sunător, Și deodată Aurora se ivește radioasă, Ca un ochi ce se deschide sub o geană luminoasă.

Dulce, veselă, rozie, scumpă ca un vis iubit, Ea-și ia zborul peste lume de la mândrul răsărit

Și-întâlnește-n a sa cale o copilă cosânzeană

Ce-i scăldată în năvalnic și-n sân poartă odoleană. [1]

S-a oprit copila tristă pe o punte de stejar, Plânsu-i lin pe sân îi cade ca un scump mărgăritar;

Iar pârâul de la maluri smulgând floare după floare, Le depune cu șoptire lângă albele-i picioare.

„De ce plângi?... îi zice-o rază pe-a ei frunte strălucind.

Tu ești jună, ești menită să trăiești, să mori iubind;

Pentru tine-orice durere trebuie ca să se curme...

Nouri sunt ce nu fac umbră și dureri ce nu lasă-urme”.

▫ **Balta** ▫

Aerul e viu și proaspăt!... el trezește și învie

Peptul, inima și ochii peste carii lin adie.

Balta-n aburi se ascunde sub un văl misterios, Așteptând voiosul soare ca pe-un mire luminos.

Ceru-n zare se rotește; mii de vrăbii deșteptate

Ciripesc și se alungă pe girezi netrierate.

Balta vesel clocotește de-un concert asurzitor, Și din ochiuri se înalță cârd de rațe ca un nor.

Pintre stuhul ce se mișcă iată-o luntre vânătoare!

Șerpilii lungi se-ncolăcează sub a nufărilor floare;

Rațele prin moșunoaie după trestii se ascund, Și pe sus nagâții țipă, lișițele dau în fund.

Răspândind fiori de moarte, luntrea cea de arme plină

Când la umbră se dosește, când s-arată la lumină;

Iar pe mal în liniștire, un bătlan, pășind încet, Zice: „Nu-i peirea lunei... vânătorul e poet!”

▫ **Fântâna** ▫

Pe cărarea înflorită care duce la fântână, În ștergar și în catrință,
merge-o sprintenă română;

Ea la brâu-i poartă furcă și la sân un pruncușor, Cu gurița lui lipită de
al laptelui izvor.

Nevăstuica trece iute, torcând lâna din fuioare
Și sucind fusul vârtelnic ce-o atinge la picioare.

Păsărelele-mpregiuru-i zbor voioase și cântând, Ea zâmbește și tot
merge, pruncușoru-i sărutând.

Iată, -ajunge la fântână, ș-acolo se întâlnește

C-un drumeț din lumea-ntreagă, care lung la ea privește, Apoi
cumpăna o pleacă, apoi scoate la lumină

Și vecinei sale-ntinde o cofiță, albă, plină.

Româncuța mulțamește, suflă-ncet peste cofiță

Și cu apa nencepută udă rumena-i guriță;

Iar drumețul după dânsa bea, fugarul își adapă

Și se jură că pe lume nu-i așa de dulce apă.

▫ **Secerișul** ▫

Ciocârlia ciripie, fâlfâind din aripioare, Pe o scară de lumină se
coboară de sub soare.

Aerul e-n neclintire, el devine arzător;

Prepelița cântă-n grâie, grierul cântă-n mohor.

În cel lan cu spicuri nalte au intrat secerătorii, Pe când era încă umed
de răsuflul aurorii.

Toți, privindu-i de departe, par că-noată-n galbin râu, Fetele fără
ștergare și flăcăii fără brâu.

Secerea, crai-nou de moarte, mereu taie, spicul cade.

Prepelița își ia puii și se duce; lanul scade, Iar în urmă, holda mândră,
răsturnată prin bucăți, Se ridică-n snopi de aur, se clădește-n jumătăți.

Mai departe, lucind iute, un flăcău ș-o fată mare

De tot snopul își dau gingaș o furișă sărutare, Când o pasăre măiastră,
peste lan trecând ușor, Zice: „Dulce-a mai fi pânea de la snopurile lor!”

▫ **Cositul** ▫

Faptul zilei se aprinde pe a dealurilor frunte, Ş-un râu falnic de lumină se revarsă peste munte.

Iarba coaptă străluceşte, ea se clatină la vânt, Ş-a ei umbră lin se mişcă în dungi negre pe pământ.

Iată, vin cosaşii veseli, se pun rând. Sub a lor coasă
Câmpul ras rămâne verde ca o apă luminoasă.

Unii brazdele răstoarnă, în căpiţi alţii le-adună, Le clădesc apoi în stoguri şi cu stuh le încunună.

Mai devale-n cea dumbravă cu poiana tănuită, Unde umbra pare verde şi de flori e-mbălsămită, Coasele sub teaca udă zinghenesc răsunător.

Din căpiţă în căpiţă dumbrăveancă saltă-n zbor.

Un flăcău, cosind deoparte, lângă-o tufă de sulcină, Vede iarba încâlcită, frântă pe la rădăcină.

„Ce să fie?... Cuib de fiară?... O! minune!” zice el, Şi, zâmbind, se pleacă iute de culege... un cercel!

▫ **Portret dedicat doamnei X... Y... Z...** ▫

Superbă, maiestooasă, te simţi că eşti regină, Căci fruntea-ţi se înalţă când lumea se inclină, Şi imnul omenirii, un imn de adorare, Ajunge pân' la tine în slabă suspinare.

Ai ochi ca doi luceferi din aspra mează-noapte, Ce 'nghiaţă de departe a inimilor şoapte.

Privirea ta măreaţă de-abia se rătăceşte

Pe turma 'ngenunchiată ce 'n taină te slăvesce.

Chiar soarele ferbinte, de-ar vrea cu fericire

Se 'şi schimbe nemurirea pe-o vieaţă de iubire, Ar stinge-a sale raze pe inima-ţi de ghiaţă, Şi lumea tristă-ar zace sub o eternă ceaţă.

Nici o mândrie mare nu 'ntrece a ta mândrire!

Nici spada nu intrece cumplita-ţi nesimţire!

Nici marmura cioplită albimea ta nu 'ntrece...

Ca luna 'n mezul ernei frumoasă eşti şi... rece!

▫ **Portret dedicat princesei Natalia Ghica** ▫

Plăcută, simtitoare, în toate graţioasă, Eşti dulce ca seninul de zi primăvăroasă, Şi ochiul ce oglindă cu drag fiinţa ta

Nimic în astă lume nu-l poate întrista.

Tot sufletul ferice s-apropie de tine, Ca de-o sperare vie, ca de un ceresc bine

Și nu mai vrea să zboare simțind că a găsit
În sufletul tău gingaș un frățior iubit.
Ai farmecul puternic ce-aprinde-n omenire
Avântul de mari fapte, dorinți de nemurire.
Tu poți să dai c-un zâmbet, cu-n singur sărutat, O patrie iubită la
tristul exilat.

Oricine te zărește e mulțumit de viață
Că-ți răde veselia ș-amorul dulce-n față.
Ești cea mai drăgălașă minune cu-ochii vii.
Esti cea mai adorată... și numai tu n-o știi!

▫ **Pe coastele Calabrei** ▫

Pe coastele Calabrei vaporu-naintează
În unda luminoasă ce noaptea fosforează;
El tae-o brazdă lungă pe-al mării plai senin.
Și luna, vas de aur, plutește-n ceruri lin.
În dreapta, pe-ntuneric, se 'nalț-un negru munte, Vulcanul bătrân Etna
cu lava stinsă-n frunte;
Sehastru ce cunoaște al globului mister.
El pare că din sânu-i asvârle stelele-n cer.
În stânga e Carybda sălbatică, stâncie, Din zare se întinde o punte
argintie, Pe care se îndreaptă vaporul legănat, Ce calcă orizonul cu stele
semănat.
Dorm valurile mării sub atmosfera caldă, În baie azurie Sicilia se
scaldă;
Și-n umbră călătorul, țintind ochii spre mal, Aspiră-al Siracusei
parfum oriental.

▫ **Linda Raia** ▫

Pe zidul din Alhambra lucește-n răsărit
Un chioșc în filigrană de marmură-aurie, Cu stâlpi și arabescuri de jur
împodobit, Prin care se-ntrevede nălțimea azurie.
Acolo se arată, când ziua-i spre apus, Frumoasa Linda-Raia, regina de
Grenada;
Și maurii din Vega se jură că pe sus
Se plimbă o hurie lucindă ca zăpada

Minune admirată de Mauri și Creștini, Ea vine-n chioșc alene, privește prin zăbrele, Și-i place să arunce a rodiei rubini, Pe care-i prind în spațiu voioase păsărele.

Dar iată că șiragul de alb mărgăritar
Alunecă pe brațu-i și cade-n fund de vale.

Don Pedro de Castilia, trecând, îl ia în dar, Zâmbește la regină și pasă mândru-n cale!

▫ ***Calea Robilor*** ▫

Pe ceru-nalt lucește un râu albiu de stele
Ce curge spre Moldova din tinicul noian;
Ca flotă luminoasă, luceferii prin ele
Cutreieră în umbră cerescul ocean.

Din când în când desprinsă din bolta cea profundă, O stea albastră
cade și-n spațiu s-acufundă, Trăgând pe plaiul negru o brazdă argintie, Ce-n
clipă-i trecătoare ca viața-n veșnicie!

Sub cerul fără margini, spre mândrul Răsărit, Se-ntinde-n umbra
noptii un câmp nemărginit, Pustiu și trist ca golul ce lasă-n urma lor

În inimi iubitoare iubiții care mor.

Și râul cel de stele e călăuzul tainic

Ce duce Moldova pe rătăcitul cainic;

Și câmpul e Bugeacul cu orizonuri mari

Bătut de oameni searbezi ce fug de la tătari.

▫ ***Buchet, calul favorit a d-rei Maria Docan*** ▫

În poveștile frumoase ce se spun la șezătoare, Sunt cai ageri, iuți ca
gândul și cu darul de cuvânt, Unul galben ca porumbul aurit la foc de soare,
Altul negru ca păcatul... amândoi copii de vânt!

Ei întrec în repeziciune rândunica speriată:

Peste nouri, peste mare duc vitejii Feți-frumoși.

Ochii lor aruncă fulgeri care fearele săgeată, Și copita lor ucide mari
balauri fioroși.

Mai sunt cai trași prin verigă și cu mintea năzdrăvană, Mândri ca o
nălucire și ca fluturi de ușori.

Ei, când poartă-n lumea albă pe Ileana Cosinzană, Fără ca să le îndoae,
calcă gingașele flori.

Eu credeam pe Vânteș, Graur, că-s închipuiri visate

În geroase nopți de iarnă lângă focul de stejar;

Am văzut însă cu ochii în a mea vecinătate

Cal mai mândru decât visul, alb ca un mărgăritar.

Șoimul tău, Mițică dragă, poart-o zale ninsorie, Ce lucește de departe sub seninul luminos.

Tu-l iubești, el o cunoaște; e frumos, el înc-o știe, Și ca lebăda pe apă se alintă grațios.

Când te vede, el te-admiră; când te-aude, el nechează

Și te cheamă, și îi place să-l dezmiertză încetinel, Glasul tău îi îmblânzește, mâna ta îl încordează;

El trăiește pentru tine și tu, dragă, pentru el.

Amândoi aveți un suflet, zburând vesel pe câmpie, Dulce, falnică perechie! tablou viu, încântător!

El pe tine te-mprumută cu-n avânt de bărbăție.

Tu îl împrumuți pe dânsul cu-al tău farmec răpitor.

Și ori cine vă zărește, zice-n sine cu-admirare:

'Așa cal, așa copilă!... Ea frumoasă, el frumos!

Pare dulcea primăvară lin plimbată-n legănare

Pe un snop de crini ce zboară pe sub soarele voios.

▫ **Mandarinul** ▫

Mandarinu-n haine scumpe de mătasă vișinie.

Cu frumoase flori de aur și cu nasturi de opal, Peste coada-i de păr negru poart-o vânăță chitie

Care-n vârf e-mpodobită c-un bumb galben de cristal.

Fericit, el locuiește un măreț palat de vară

Plin de monștri albi de fildeș și de jaduri prețioși.

Mari lanterne transparente de o formă mult bizară

Răspând noaptea raze blânde pe balauri fioroși.

O deschisă galerie, unde-a soarelui lumină

Se strecoară-n arabescuri prin pereții fini de lac, Prelungește colonada-i pe-o fantastică grădină

Ce mirează flori de Lotus în oglinda unui lac.

Ochiul vesel întâlnește, pe colnice-nverzitoare, Turnuri nalte și pagode unde cântă vechiul bonz, Și auzul se resimte de vibrări asurzitoare, De resunetul metalic al Tam-Tamului de bronz.

Iat-o joncă aurită pe albastrul apei line, Cu vântreli de rogojină și cu vâsle de sandal.

In lăuntru râde visul fericirilor divine.

Mandarina cu ochi galeși și cu sânul virginal.

Ea-n grădină se coboară si-n palat apoi dispare, Pe nisip călcând a-lene cu-ale ei picioare mici.

Nor de fluturi zboară-n cale-i și cu-a lor aripi se pare

C-ar voi s-o mai oprească pintre arborii pitici.

Ea se duce-n galerie s-o dezmierde Mandarinul!...

Grațioasă, pânditoare sub cortelu-i de atlas, Îl invită cu ochirea, cu surâsul, cu suspinul.

Ca să guste voluptatea amorosului estaz.

Dar el stă în trândăvie pe-un dragon de porcelană.

La minunile frumoase ce-i zâmbesc, nesimțitor, Soarbe ceaiul aromatic din o tasă diafană

Și cu drag se uită-n aer la un zmeu zbârnâitor.

Pastel chinez dedicat d-lui I. A. C.

Pe-un canal îngust ce curge ca un șerpe cristalin

Se înșiră chioșcuri albe, cu lac luciu smălțuite.

Tot ce-i nobil, avut, mare și puternic la Pekin

În răcoarea lor plăcută duce zile fericite.

Pe sub nalte coperișuri care-n margini s-albiesc, Galerii cu mari lanterne și cu sprintene coloane

Au comori de plânte rare ce la umbră înfloresc

Și-n ghirlande parfumate se revarsă pe balcoane.

Papagali verzi, roși și galbini, iubitori de dismierdări, Prin zăbrele aurite zbor chemați de glasuri dalbe, Și pe buze rumeoare, cuib voios de sărutări, Ei culeg zâmbiri divine, ei culeg migdale albe.

Apoi veseli, cu-a lor pradă, se pun hoții zburători

Când pe mândre paravane de matasă diafană, Când pe crengi, când pe basinuri de albastră porcelană, Unde viu se joacă-n față pești cu solzii lucitori.

Ș-o momiță strâmbătoare, sărind iute-n urma lor

De pe umerii de fildeș unui zeu grotesc de China, Cade-n șahul de pe masă și răstoarnă pe covor

Doi nebuni peste un rege și un turn peste regina...

Pe canal trei poduri strimte ca trei arcuri se întind;

A lor margini cizelate în șiraguri de inele
Poartă zmei cu ochi fantastici, carii noaptea se aprind, Și catarguri
poleite, cu lungi flamuri ușurele.
Iar în fund, peste desimea de pagode azurii, Ca un bloc de porcelană,
falnic, sprinten se ridică
Un turn nalt cu șapte rânduri și cu șapte galerii, Unde ard în casolete
flori de plantă-aromatică.
Pe un pod pășește-alene fiica unui mandarin, Sub cortelul de crep
galbin care-l pleacă despre soare, Ferind pielea-i de aur și rotundu-i piept
de crin, Și gurița-i cu benghi negru ca un gândăcel pe-o floare.
Umbra ei pe fața apei, de pe pod ușor plutind, Cu-o mișcare voluptoasă
trece lin și se oprește
Pe o joncă unde șede un om tânăr pescuind...
El tresare, nalță ochii și cu dragoste zâmbeste.
Iar colo-n vecinătate, sus, în turn, ca un hurez, Un bătrân, pândind cu
ochiul, taina dulce o surprinde...
El desemnă-ncet tabloul pe hârtie de orez, Și se pare că hârtia sub
peniță-i se aprinde!

▫ **Bărăganul** ▫

Pe cea câmpie lungă a cărei tristă zare
Sub cer, în fund, departe, misterios dispare, Nici casă, nici pădure, nici
râu răcoritor, Nimic nu-nveselește pe bietul călător.
Pustietatea goală sub arșița de soare
În patru părți a lumii se-ntinde-ngrozitoare, Cu iarba-i mohorâtă, cu
negrul ei pământ, Cu-a sale mari vârtejuri de colb ce zboară-n vânt
De mii de ani în sânu-i dormind, zace ascunsă
Singurătatea mută, sterilă, nepătrunsă, Ce-adoarme-n focul verii l-al
grierilor hor
Și iarna se deșteaptă sub crivăț în fior.
Acolo floarea naște și moare-n primavară, Acolo piere umbra în zilele
de vară, Și toamna-i fără roadă, ș-a iernii vijelii
Cutrieră cu zgomot pustiele câmpii.
Pe cea savană-ntinsă și cu sălbatic nume, Lung ocean de iarbă
necunoscut în lume, O cumpănă se-nalță aproape de un puț, Și-n orizon
se-ndoaie ca gâtul unui struț.
Un car cu bivoli negri a stat lângă fântână.
Vro doi români în soare ș-o sprintenă română

Încungiură ceaunul ce ferbe fumegos
Pe foc, și mai departe un câne roade-un os.
Pe car un copilandru privește-n departare...
Zadarnic ochii-i zboară din zare-n altă zare!
Nici casă, nici pădure, nici râu răcoritor, Nimic nu se arată pe câmpul
de mohor!
Din vreme-n vreme numai, lungi șiruri de cocoare
Sub bolta albăstrie zbor tainic călătoare, Și vulturi mari, prădalnici, cu
gheare înarmați, S-adună, lăsând puii pe vârful de Carpați.
Ah! dulce, glorioasă și mult strălucitoare
Va fi ziua de viață, când, pe sub mândrul soare, Trecând în răpegiune,
un zmeu cu-aripi de foc
Goni-va trista moarte ce zace-n acest loc!
Mult vesel va fi câmpul când vecinica-i tăcere
Va dispărea deodată la glasul de-nviere
Ce scoate zmeul falnic din gura lui de fer, Vestind noua răpire a focului
din cer!

▣ **Valul lui Traian** ▣

Pe câmpia dunăreană, care fuge-n depărtare, Unde ochii se afundă
dintr-o zare-n altă zare.
Ca pe sânul fără margini și pustiu de ocean.
Unind două orizonuri, iată valul lui Traian!
El se-ntinde ca o brazdă ce pe urma-i colosală
A săpat, în primul secol, o triemă ideală.
Sau ca frânghia destinsă a giganticului arc
Ce-l purtă, luptând cu Roma, Decebal, falnic monarc.
O! miragiu sublim, fantastic!... Prin o pulbere de aur
Gândul meu răpit în spațiu ca pe aripi de balaur
Întrevede legioane deșteptate din mormânt
Călcând, val de năvălire, peste valul de pământ.
Torrent lung de umbre-antice, în lumină el apare, Strălucit sub arme
scumpe, sub hlamide consulare, Și trezind cu al său vuet de ostași
învingători
Iarba câmpului și codrii munților apărători.
Iată-n frunte Sagitarii și Veliții, limbi străine, Înarmați cu proasce,
scuturi și cu șapte javeline.

Ferentarii ce, ca dâșii, au pe capetele lor
Piei de fiare-ngrozitoare și calige la picior.
Apoi Galii bravi și veseli ce glumesc pe Celtiberii, Și Romanii în
cohorte urmăriți de Cavalerii, Ce se-mpart în zece turme, purtând coiful de
oțel

Cu o cristă de lungi pene care fâlfâie pe el.
Legioanele conduse pe a Daciei câmpie
De tribuni și de centurii înarmați cu vergi de vie, Sunt urmate de
trofee, de sclavi mulți, de șefii daci

Și de care mari cu aur ce-s mânate de săraci.
Coniuri, buciume și tobe sună falnice fanfare!
Lungul val de năvălire pe-ale Daciei hotare
E menit să se iezească contra altor năvăliri...
Dar ce vis! în care timpuri se pierd tristele-mi gândiri?
Pe colnicul rotund, verde, la al vânturilor șuer
Cântă umbra lui Murgilă un păstor din al său fluer.
Lângă dânsul doarme-un câne; pe sus zboară un vultan
Și o turmă de oi blânde pasc pe valul lui Traian!

